

ad § 11.

Medens § 5 angaar Danmarks diplomatiske Repræsentation ved danske Gesandtskaber, handler § 11 om Væretagelsen af danske Interesser ved fremmede Gesandtskaber. Da Ordningen heraf, der maa træffes efter Aftale med fremmede Regeringer, maa have en foreløbig Karakter, er det ønskeligt, at Regeringen staar frit, kun bunden ved Bevillinger paa Finanslovene.

ad § 12.

En Aldersgrænse for Gesandter er almindelig i andre Lande. Den vil ogsaa være ønskelig i Danmark, ikke blot fordi den for den diplomatiske Tjeneste fornødne aandelige Spænstighed jævnlig svækkes med Aarene, uden at nogen egentlig Sygdom er Grund dertil, men ogsaa fordi der i et saa lille diplomatisk Korps som det danske maa drages Omsorg for Tilvejebringelse af nogenlunde regelmæssige Avancementsforhold.

Aldersgrænsen foreslaas sat til 70 Aar, dog saaledes at Regeringen, ligesom i Sverig, har Bemyndigelse til at udsætte Afskedigelsen, naar og saa længe Omstændighederne gøre den paagældendes Forbliven i Embedet ønskelig.

Kap. II. Konsulater.

Om Generalkonsuler, se Kommissionens Betænkning Kap. I Side 9.

ad § 16.

Fagvicekonsuler ansættes nu af Udenrigsministeren. Naar der foreslaas tillagt dem kgl. Udnævnelse, er Grunden dertil dels Ønsket om ogsaa i denne Henseende at ligestille dem med Fuldmægtige i Udenrigsministeriet og Legationssekretærer, dels den Omstændighed, at de efter den foreslaede Ordning (se Kommissionens Betænkning Kap. III Side 15) først ville kunne vente fast Ansættelse 4 Aar efter deres Indtrædelse i Statstjenesten.

Valgvicekonsuler ansættes nu af vedkommende Konsul efter forud indhentet Tilladelse fra Udenrigsministeriet. Om den foreslaede Forandring af Ansættelsesmaaden se Kommissionens Betænkning Kap. VII Side 40.

ad §§ 17—20.

Ifølge Loven af 14. April 1893 § 5 skal Fagkonsuler efterhaanden ansættes paa de vigtigste Handelspladser, forudsat at dertil egnede Kræfter og de fornødne Pengemidler haves til Raadighed. Forslaget § 17 opstiller yderligere den Betingelse, at det under Hensyn til de i hvert enkelt Tilfælde foreliggende Forhold maa antages, at der ikke ved Ansættelse af Valgkonsul kan opnaas en ligesaa betryggende Repræsentation. At en Fagkonsul, selv om der helt bortses fra Pengespørgsmaalet, overalt og til enhver Tid skulde være at foretrække for en Valgkonsul, kan nemlig ingenlunde med Rette paastaas. Det maa afgøres i hvert enkelt Tilfælde under Hensyn til de stedlige og personlige Forhold, og til at følge denne Fremgangsmaade turde der være saa meget større Anledning, som Anvendelsen af Fagkonsuler alene af økonomiske Hensyn maa være saa begrænset, at der ikke vil kunne blive Spørgsmaal om at benytte dem endog tilnærmelsesvis paa alle Pladser af saadan Betydning for danske Interesser, at de i al Almindelighed kunne udpeges som egnede til Sæde for danske Fagkonsuler.

Erkendes det, at Valget af Fagkonsulstationer bør træffes under Hensyn til de til enhver Tid foreliggende særlige Forhold, følger imidlertid heraf, at der maa indrømmes Regeringen en betydelig Handlefrihed paa dette Omraade, baade fordi Valget beror paa et Skøn, der efter sin Beskaffenhed ligger Administrationen nærmere end Lovgivningsmagten, og fordi Indhentelsen af dennes Afgørelse kunde befrygtes at ville opholde Besættelsen af ledige Konsulater længere end foreneligt med de interesseredes berettigede Krav.

Forholdet er i Øjeblikket saaledes ordnet:

Lovgivningsmagten har (ved Lov af 31. Januar 1896 § 1) for 27 Pladsers Vedkommende bestemt, at deres Besættelse med fagkonsulære Tjenestemænd skal tages